

JUDr. PAVEL BLAŽEK, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 2.8.2012
Čj. 615/2012-OD-SPZ

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 BRNO

Věc: obv. V. V. – stížnost pro porušení zákona
Příloha: spis OS v Přerově sp.zn. 4 T 87/2007

Podle § 266 odst. 1 tr. řádu podávám ve prospěch obviněného V. V. (...), zastoupeného JUDr. I. B., advokátem v K.,

stížnost pro porušení zákona

proti usnesení Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci ze dne 30.1.2008, sp.zn. 55 To 534/2007, pokud jím zůstal nedotčen výrok podle § 59 odst. 2 trestního zákona č. 140/1961 Sb., ve znění účinném do 31.12.2009 (dále jen „tr. zákon“), z rozsudku Okresního soudu v Přerově ze dne 6.11.2007, sp.zn. 4 T 87/2007.

Rozsudkem Okresního soudu v Přerově ze dne 6.11.2007, sp.zn. 4 T 87/2007, byl obviněný V. V. uznán vinným trestným činem neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 odst. 1 tr. zákona, kterého se dopustil tím, že „jako jediný jednatel obchodní společnosti S. p. P., s.r.o., se sídlem P. (...), IČ:, za období od 1.9.2003 do 31.7.2004 neodvedl jako plátce pojistného povinné odvody na zdravotní pojištění Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra České republiky ve výši 39.833,- Kč, Vojenské zdravotní pojišťovně České republiky ve výši 16.264,- Kč, Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky ve výši 91.082,-Kč a Oborové zdravotní pojišťovně zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví ve výši 201.420,- Kč, a to přesto, že tyto zákonné srážky z hrubých mezd zaměstnanců společnosti provedl, a stejně tak jako zástupce plátce daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků na zálohách stržených z mezd zaměstnanců jmenované společnosti neodvedl Finančnímu úřadu v P. částku 849.451,-Kč, přičemž na těchto neodvedených platbách, které

byly použity k jinému než k zákonem stanovenému účelu, způsobil u uvedených subjektů celkový dluh ve výši 1.198.050,- Kč. “

Za toto jednání mu byl podle § 147 odst. 1 tr. zákona uložen trest odnětí svobody v trvání 15 měsíců. Podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zákona mu byl tento trest podmíněně odložen na zkušební dobu 3 roky. Dále mu bylo podle § 59 odst. 2 tr. zákona uložena povinnost, aby v průběhu zkušební doby dle svých sil uhradil dlužnou daň a dlužné pojistné na zdravotní pojištění.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci ze dne 30.1.2008, sp.zn. 55 To 534/2007, bylo podle § 256 tr. řádu zamítnuto odvolání obv. V. V. jako nedůvodné. Odvolací soud shledal odvolací námitky obviněného nedůvodnými, když přisvědčil závěrům nalézacího soudu jak ve výroku o vině, tak ve výroku o trestu včetně uložené přiměřené povinnosti.

Usnesením Okresního soudu v Přerově ze dne 26.4.2011, sp.zn. 4 T 87/2007, bylo podle § 83 odst. 1 tr. zákoníku rozhodnuto, že obv. V. V. vykoná trest odnětí svobody v trvání 15 měsíců, který byl jmenovanému uložen citovaným rozsudkem Okresního soudu v Přerově, a jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Podle § 83 odst. 5 tr. zákoníku, za použití § 56 odst. 3 tr. zákoníku, byl odsouzený pro výkon trestu zařazen do věznice s dohledem. Okresní soud po provedení šetření k chování odsouzeného ve zkušební době podmíněného odsouzení a současně vyhovění uloženému omezení dospěl k závěru, že tento nesplnil podmínky dané mu citovaným rozhodnutím. Dle jeho názoru je zcela nesporné, že odsouzený během zkušební doby podmíněného odsouzení disponoval finančními zdroji, ze kterých mohl vyčerpávajícím způsobem uhradit veškeré pohledávky vzniklé jeho trestnou činností vůči všem poškozeným organizacím, ale odsouzený takto neučinil, neuhradil ničeho a neměl ani vůli dostát uloženému omezujícímu opatření.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci ze dne 8.8.2011, sp.zn. 68 To 236/2011, bylo z podnětu stížnosti obv. V. V. podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadené usnesení Okresního soudu v Přerově zrušeno a soudu bylo uloženo, aby o věci znovu jednal a rozhodl. Ke zrušení napadeného usnesení přikročil stížnostní soud z toho důvodu, že dle jeho názoru se okresní soud dostatečně nevypořádal a nevyhodnotil částky, které odsouzený poškozeným subjektům zaplatil a neztotožnil se tak s jeho závěrem, že jmenovaný nenahradil ani z části ničeho na způsobené škodě a nevyhověl tak a nesnažil se splnit soudem uložená omezující opatření.

Usnesením Okresního soudu v Přerově ze dne 8.12.2011, sp.zn. 4 T 87/2007, bylo podle § 83 odst. 1 tr. zákoníku znovu rozhodnuto, že obv. V. V. vykoná trest odnětí svobody v trvání 15 měsíců, který byl jmenovanému uložen citovaným rozsudkem Okresního soudu v Přerově, a jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Podle § 83 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 56 odst. 3 tr. zákoníku byl odsouzený pro výkon trestu zařazen do věznice s dohledem. Okresní soud po vrácení věci k novému projednání doplnil šetření k uváděným platbám odsouzeného a dospěl k závěru, že tento nevyhověl uloženému omezení. Svoji argumentaci doplnil ve vztahu ke stížnostním námitkám odsouzeného. Pokud se jedná o omezující opatření podle § 59 odst. 2 tr. řádu, k tomuto uvedl, že se jedná o povinnost sui generis uloženou odsouzenému ve smyslu trestněprávních předpisů České republiky.

Proti tomuto usnesení si odsouzený prostřednictvím svého obhájce dne 20.2.2012 podal stížnost, ve které již argumentuje tím, že si ve věci podal podnět ke stížnosti pro porušení zákona, když porušení spatřuje v tom, že mu bylo uloženo omezení podle § 59 odst. 2 tr. zákona V tomto směru odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.1.2007, sp.zn. 4 Tz 168/2006.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci ze dne 29.3.2012, sp.zn. 68 To 104/2012, byla podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu stížnost odsouzeného zamítnuta. Krajský soud se se závěry vyplývajícími z napadeného usnesení zcela ztotožnil. Ve vztahu k požadavku odsouzeného, aby stížnostní soud vyčkal rozhodnutí o mimořádném opravném prostředku, tento soud uvedl, že nalézací soud v rámci své rozhodovací činnosti vycházel z pravomocného odsuzujícího rozsudku, který v této fázi trestního řízení není jak nalézací soud, tak ani krajský soud oprávněn nějakým způsobem přezkoumávat a přehodnocovat, a je jím zcela vázán. Doposud toto původní pravomocné rozhodnutí nebylo zrušeno, tudíž nalézací soud byl povinen z něho vycházet.

Odsouzený V. V. nastoupil trest odnětí svobody dne 25.6.2012 ve Vazební věznici v O.

Podle § 256 tr. řádu, odvolací soud odvolání zamítne, shledá-li, že není důvodné.

Podle § 59 odst. 2 tr. zákona může soud podmíněně odsouzenému uložit i přiměřená omezení či přiměřené povinnosti, uvedené v § 26 odst. 4 tr. zákona, směřující k tomu, aby vedl řádný život; zpravidla mu též uloží, aby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil.

Nalézací a odvolací soud však citovaná zákonná ustanovení důsledně nerespektovaly.

Krajský soud se zcela správně ztotožnil se závěrem nalézacího soudu, že V. V. svým jednáním naplnil všechny znaky trestného činu neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 odst. 1 tr. zákona Ostatně v této části není usnesení Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, stížností pro porušení zákona napadáno. Jiná je situace, pokud jde o výrok o trestu, kde se odvolací soud ztotožnil se závěry soudu prvního stupně a v celém rozsahu akceptoval právní názor soudu prvního stupně. Jde o stanovení povinnosti obviněnému ve zkušební době dle svých sil doplatit zbytek dlužných daní a pojistného.

Primární podmínkou pro možnost aplikace ustanovení § 59 odst. 2 tr. zákona je existence pasivní legitimace obviněného vůči poškozenému. V posuzovaném případě však nejde o tuto situaci, neboť platební povinnost ve vztahu k odvodům daně z příjmu ze závislé činnosti za zaměstnance, stejně jako i k odvodům pojistného na zdravotní pojištění, které byly strženy z tzv. hrubých mezd zaměstnanců, je povinností zaměstnavatele - právnické osoby, v daném případě společnosti S. p. P., s.r.o. Nešlo tedy o povinnost stanovenou zákonem obviněnému V. V.

Trestného činu neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 odst. 1 tr. zákona se dopustí ten, kdo jako plátc ve větším rozsahu nesplní svoji zákonnou povinnost za poplatníka odvést daň, pojistné na sociální zabezpečení nebo na zdravotní pojištění, anebo příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. V daném případě je plátcem daně právnická osoba, přičemž trestní

odpovědnost obviněného jakožto fyzické osoby se odvíjela od ustanovení § 90 odst. 2 tr. zákona. Byť obviněný nesplněním závazku právnické osoby naplnil skutkovou podstatu citovaného trestného činu, nelze uzavřít, že závazek právnické osoby se stal osobním závazkem obviněného, jak učinily v posuzovaném případě soudy obou stupňů.

Uložený trest má vždy reflektovat míru zavinění obviněného, stupeň nebezpečnosti činu pro společnost, stupeň narušení obviněného i možnosti jeho nápravy, přičemž těmito znaky vymezená individualizace trestu musí pojímat i další zákonem stanovené a předvídané okolnosti. Těmto kritériím pak neodpovídá trest, jímž je obviněnému příkazována povinnost, pro jejíž stanovení není zákonná opora, jak je tomu v posuzovaném případě.

Pro úplnost je nutno uvést, že na majetek obchodní společnosti S. p. P., s.r.o. byl prohlášen konkurz, takže vypořádání závazků této společnosti je tak výlučně věcí konkurzního řízení.

Na základě výše uvedených skutečností a s přihlédnutím k citovanému rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR lze uzavřít, že postupem soudů došlo k porušení zákona v neprospěch obviněného a napadené rozhodnutí nemůže obstát. Pokud jde o postup Nejvyššího soudu ČR směřující k nápravě předmětné nezákonnosti, je navrhován stejný postup, který byl zvolen v obdobné věci, vedené pod sp.zn. 7 Tz 123/2011, kdy Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů toliko ve vztahu k vadnému výroku podle § 59 odst. 2 tr. zákona a nepostupoval již podle ustanovení § 270 odst. 1 tr. řádu, protože ve věci není nutno činit žádné další rozhodnutí.

Proto **navrhují**, aby Nejvyšší soud České republiky:

1. podle § 275 odst. 4 tr. řádu přerušil obviněnému výkon trestu odnětí svobody z rozsudku Okresního soudu v Přerově ze dne 6.11.2007, sp.zn. 4 T 87/2007, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci ze dne 30.1.2008, sp.zn. 55 To 534/2007, a s usnesením Okresního soudu v Přerově ze dne 8.12.2011, sp.zn. 4 T 87/2007,
2. podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci ze dne 30.1.2008, sp.zn. 55 To 534/2007, byl porušen zákon v ustanovení § 256 tr. řádu, a v řízení, jenž tomuto rozhodnutí předcházelo, konkrétně rozsudkem Okresního soudu v Přerově ze dne 6.11.2007, sp.zn. 4 T 87/2007, byl porušen zákon v ustanovení § 59 odst. 2 tr. zákona, a to v neprospěch obviněného V. V.,
3. podle § 269 odst. 2 tr. řádu zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, ze dne 30.1.2008, sp.zn. 55 To 534/2007, pokud jím zůstal nedotčen výrok rozsudku Okresního soudu v Přerově ze dne 6.11.2007, sp.zn. 4 T 87/2007, podle § 59 odst. 2 tr. zákona, tento výrok z rozsudku Okresního soudu v Přerově ze dne 6.11.2007, sp.zn. 4 T 87/2007, rovněž zrušil, a aby současně zrušil i všechna další rozhodnutí na zrušené výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Nejvyšší soud vyhověl dne 12.9.2012 pod sp.zn. [8 Tz 65/2012](#).